

Η λίμνη των Γιαννιτσών, τα νερά της οποίας αναπληρώνονταν κάθε χρόνο από τους ποταμούς Μογλενίτσα, Πάικο και Λουδία, αποτελούνταν κυρίως από έναν εκτεταμένο βάλτο που κάλυπτε σχεδόν 300 τετρ. χιλιόμετρα. Είχε ακανόνιστο τριγωνικό σχήμα και η νότια όχθη της, με μήκος 30 περίπου χιλιόμετρα από τη βάση, έφτανε σε απόσταση οκτώ μιλίων από την πόλη των Γιαννιτσών, στα νότια ακριβώς του δρόμου προς της Έδεσσα.

Γύρω από τη λίμνη, και ειδικά στη νοτιοδυτική της πλευρά, υπήρχαν πολυάριθμες κοινότητες, οι οποίες κάτω από την πίεση των κομιτατζήδων είχαν προσχωρήσει στην Εξαρχία. Ο ίδιος ο βάλτος με τα μικρά νησιά του και τις ψηλές καλαμιές που απλώνονταν σχεδόν αδιάκοπα σε όλη του την έκταση, είχε μετατραπεί σε άντρο κομιτατζήδων, απ' όπου οι συμμορίες τους όχι μόνο τυραννούσαν τα γύρω χωριά αλλά μπορούσαν να ελέγχουν και τους δύο οδικούς άξονες που κατευθύνονταν δυτικά, προς την Έδεσσα και τη Βέροια. Από την περιοχή αυτή περνούσε μία από τις σημαντικότερες διαδρομές, την οποία έπρεπε να ακολουθήσουν τα ελληνικά σώματα προκειμένου να διεξαγάγουν τις επιχειρήσεις τους στις ορεινές δυτικές και βορειοδυτικές περιοχές της Μακεδονίας.

Μετά την αποτυχία της εξέγερσης του Ίλιντεν το 1903, είχαν βρει στη λίμνη ένα καλό καταφύγιο από τις τουρκικές περιπόλους. Στη λίμνη εγκαταστάθηκαν στα καλύβια που είχαν φτιάξει από τη βλάστηση του βάλτου οι ψαράδες για να περνούν εκεί 2-3 μέρες κάθε φορά που έβγαιναν για ψάρεμα. Τα καλύβια αυτά κατασκευάζονταν στα ρηχά και το πάτωμά τους σχηματιζόταν με καλάμια. Καθώς ήταν καλά κρυμμένα, μπορούσε κανείς αρκετά εύκολα να τα υπερασπίσει περιβάλλοντάς τα με αναχώματα από λάσπη. Μπορούσε κανείς να τα προσεγγίσει μόνο με πλάβες με επίπεδο πυθμένα, από στενές και ελικοειδείς υδάτινες διόδους μέσα από τις πυκνές καλαμιές και τα βούρλα. Στις ακτές της λίμνης όπου το έδαφος ήταν σταθερό, υπήρχαν "σκάλες", με το όνομα συνήθως του πλησιέστερου χωριού.

Οι κομιτατζήδες κατείχαν έξι κύρια καλύβια συγκεντρωμένα σε μια μικρή περιοχή βορειοανατολικά του χωριού Ζερβοχώρι. Στην περιοχή αυτή δέσποζε ο **Αποστόλ** και από εκεί εξουσίαζε τα γύρω χωριά, τη λίμνη και ουσιαστικά όλη την πεδιάδα από τη Θεσσαλονίκη ως τη Βέροια. Όταν το 1905 οι Έλληνες αποπειράθηκαν να διεισδύσουν στη λίμνη, η επιχείρηση αποδείχτηκε εξαιρετικά δύσκολη. Εντούτοις ο Έλληνας αξιωματικός **Μπουκουβάλας (Πετρίλος)**

με τη συνδρομή των συναδέλφων του

Ρήγα (Καβοντόρος), Αναγνωστάκου (Ματαπάς)

, αφού έλαβε κάποια εφόδια και πυρομαχικά από τους Τούρκους, κατόρθωσε να διεισδύσει στη λίμνη και να δημιουργήσει βάσεις στις καλύβες, γνωστές ως Τσέκρι, Αλί και Λάκκα. Οι αξιωματικοί αυτοί μνηθήκαν στα μυστικά της λίμνης από τον

Ο βάλτος των Γιαννιτσών

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator
Σάββατο, 08 Νοέμβριος 2008 18:21 -

Γκόνο

, σλαβόφωνο αγωνιστή από τα Γιαννιτσά.

Τα ελληνικά ερείσματα στη λίμνη έγιναν πιο σταθερά, όταν άρχισε εκεί την ένοπλη δράση του ο Έλληνας αξιωματικός του Ναυτικού **Δεμέστιχας (Νικηφόρος)**. Με τη βοήθεια των χωρικών ο Νικηφόρος μπόρεσε να κατασκευάσει μια μεγάλη καλύβα γνωστή ως "Νίκη". Σ' αυτήν έρχονταν κάθε Σάββατο για εκπαίδευση νέοι άντρες από 25 χωριά. Ταυτόχρονα γίνονταν προσπάθειες για να ανοιχτεί δίοδος επικοινωνίας με τη Θεσσαλονίκη.